

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1176 ²	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰωάν. 9,1-38) 25 Μαΐου 2014 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Περὶ ἀχαριστίας καὶ δειλίας

Εἶνε ἀξία ἐπαίνου ἢ προθυμία σας, ἀγαπητοί μου, νὰ ἀκοῦτε ὀρθόδοξο διδασκαλία. Μὰ ποιός θὰ εἶνε ὁ διδάσκαλός σας; Σήμερα διδάσκαλος δὲν θὰ εἶμαι οὔτε ἐγὼ ὁ μικρὸς οὔτε κάποιος ἐκ τῶν μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Σήμερα **διδάσκαλος ὄλων μας θὰ γίνῃ ὁ τυφλὸς** τοῦ εὐαγγελίου. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ σβησμένα μάτια, ἀγράμματος, ποὺ δὲν φοίτησε σὲ σχολὲς καὶ πανεπιστήμια. Ἀλλὰ «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ» (Α' Κορ. 1,27). Ὁ τυφλὸς ἐπαίτης γίνεται διδάσκαλος στοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου καὶ **πρὸ** τῆς θεραπείας του ἀλλὰ καὶ **μετὰ** τὴν θεραπεία του. Πρὸ μὲν τῆς θεραπείας του γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἀχαριστία μας, μετὰ δὲ τὴν θεραπεία του γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴ δειλία μας.

Στὴν ἐποχὴ μας πολλοὶ παραπονοῦνται ὅτι εἶνε **φτωχοί**. Ἀλλὰ νὰ ὁ τυφλὸς μὲ τὴν καθαρὴ φωνὴ του κράζει: Ὁχι δὲν εἶστε φτωχοί, ἔχετε πλοῦτο· εἶστε ὅμως **ἀχάριστοι**.

Πράγματι, ἀδέρφια μου, εἴμαστε **πλούσιοι**. Ἔχουμε ἐν πρώτοις ἓνα θησαυρὸ ἀνεκτίμητο ποὺ λέγεται ὑγεία καὶ δὲν ἀγοράζεται μὲ τίποτα. Φανταστῆτε π.χ. νὰ ἔρθῃ ὁ μαμωνᾶς κρατώντας λίρες καὶ νὰ πῇ: «Θὰ δώσω τὶς λίρες σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ καθήσῃ νὰ τοῦ βγάλω τὰ μάτια». Ποιὸς τὸ δέχεται; Κανείς· ἐκτὸς ἂν τρελλάθηκε ἀπ' τὴν πλεονεξία. Ἄρα λοιπὸν τὰ μάτια εἶνε ἓνας πλοῦτος ἀνεκτίμητος. Εἶσαι πλούσιος, ἀδελφέ μου, διότι ἔχεις μάτια, ἔχεις αὐτιά, ἔχεις σκέψι, ἔχεις συνείδησι, ἔχεις μνήμη. Εἶσαι πλούσιος πρὸ παντός, διότι ἔχεις σωτῆρα τὸ Χριστό. Γιὰ ὅλα αὐτὰ πὲς ἓνα εὐχαριστῶ.

Μιὰ φορά, σὲ ἡμέρες θλιβερές, ἓνας ἱεροκήρυκας βρέθηκε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ εὐλογημένα χωριὰ τῆς Μακεδονίας μας ποὺ εἶχε καὶ. Μάζεψε τοὺς ἀπλοϊκοὺς ἐκείνους Χριστιανούς, τοὺς πραγματικοὺς Ἕλληνες, κάτω ἀπὸ ἓνα

πλατάνι καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ἀναπτύσῃ τὸ ῥητὸ «**Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε**» (Α' Θεσ. 5,18). Τότε μιὰ γυναικούλα ἄρχισε τοὺς μορφασμοὺς καὶ τὸν διέκοψε· γιατί ἦρθε ἀπὸ τὴν πόλι, αὐτὸς ποὺ δὲν γνώρισε καταστροφή, νὰ τοὺς πῇ νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεό. –Τί νὰ εὐχαριστήσω, παππούλη, εἶπε, ποὺ δὲν μοῦ μείνε τίποτα, οὔτε καλύβι οὔτε δεκάρα;... Ὁ ἱεροκήρυκας βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι. Μὰ νὰ πιὸ κάτω ἓνα παιδάκι ξυπόλητο ἔπαιζε κοντὰ στὸ ποταμάκι. Γυρίζει λοιπὸν καὶ ρωτᾷ: –Τίνος εἶνε τὸ παιδάκι; Ἀπαντᾷ ἡ γυναίκα: –Δικό μου. –Ἄ, ὦραϊα· γιὰ φαντάσου λοιπὸν, ὅτι ἔρχεται ἓνας Ἀμερικᾶνος, σοῦ χτίζει ἀντὶ γιὰ τὸ καλύβι μιὰ πολυκατοικία, μὲ ἀσανσέρ, κρεβατοκάμαρες, σαλόνια..., μὲ ὅλα τὰ καλλυντικὰ καὶ τὶς καραμπογιές, κ' ἐπὶ πλέον σοῦ δίνει καὶ μερικὰ στρέμματα γῆς γιὰ νὰ τὰ καλλιεργῇ· δίνεις ἐσὺ εἰς ἀντάλλαγμα ὄλων αὐτῶν τὸ παιδί σου; –Ὁχι, ποτέ! –Ἐπομένως εἶσαι πιὸ πλούσιος ἀπ' αὐτόν. Γι' αὐτὸ «**εὐχαριστεῖτε**» τὸ Θεὸ «**ἐν παντί**». Εὐχαριστεῖτε γιὰ ὅ,τι ἔχετε καὶ δὲν ἔχετε.

Ὁ τυφλὸς λοιπὸν μᾶς διδάσκει νὰ μὴν εἴμαστε ἀχάριστοι. Γι' αὐτό, ὅταν βλέπετε τυφλό, νὰ καλλιεργῆτε στὴν ψυχὴ σας **τρία αἰσθήματα**. Πρῶτον **συμπάθεια**, διότι αὐτὸς στερεῖται ἓνα πλοῦτο ποὺ ἔχουμε ἐμεῖς, τὰ μάτια· τὸ μάτι εἶνε ἡ τελειότερα φωτογραφικὴ μηχανή. Δεύτερον **εὐγνωμοσύνη**, διότι ὠρισμένοι τυφλοὶ ἔχασαν τὸ φῶς τους στὸν πόλεμο (θυμᾶμαι τώρα σ' ἓνα χειρουργεῖο τῆς Κοζάνης ἓνα παλληκᾶρι 23 ἐτῶν μὲ σβησμένα τὰ μάτια· ἔχασε τὸ φῶς του γιὰ τὴν πατρίδα, γιὰ νὰ εἴμαστε σήμερα ἐλεύθεροι). Αἴσθημα λοιπὸν συμπαθείας, αἴσθημα εὐγνωμοσύνης σ' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αἴσθημα **μετανοίας** γιὰ μᾶς, γιὰ ὅσα ἁμαρτήματα κάνουμε ἔχοντας τὰ μάτια μας. Ὁ καθένας μας θὰ δώσῃ λόγο καὶ γιὰ τὶς ματιές. Ἄνθρωπέ μου, δὲν σοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς τὰ μάτια γιὰ νὰ γίνωνται παγίδες. Ἡ Γραφὴ φωνάζει: «**Οἱ ὀφθαλμοὶ σου ὀρθὰ βλεπέτωσαν**»

(Παρ. 4,25). Νὰ ἔχης μάτια ἀγίων καὶ ἀγγέλων, ὅπως τὰ πολυόμματα Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ. Ἀλλὰ ποῦ! Ὁ ἕνας ἔχει μάτια ἀλεπούς, ὁ ἄλλος μάτια χοίρου..., καὶ κανεὶς μάτια Εὐαγγελίου. Κλείνουμε τὰ μάτια μας στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, καὶ τ' ἀνοίγουμε στὴν ἀσχημία, σὰν ἄλλοι Χάμ (βλ. Γέν. 9,20-27), γινόμεθα χαμίται. Θά ῥθῃ –ἀλλοίμονο– καιρός, πού οἱ τυφλοὶ θά ἔνε εὐτυχισμένοι, διότι δὲν θὰ βλέπουν τὶς ἀθλιότητες.

* * *

Μέχρι ἐδῶ ὁ τυφλὸς ἦταν διδάσκαλος καὶ ἐλεγκτὴς τῆς ἀχαριστίας μας· τώρα γίνεται διδάσκαλος καὶ ἐλεγκτὴς τῆς **δειλίας** μας.

Ἦταν Σάββατο ὅταν ὁ Χριστὸς τὸν θεράπευσε, καὶ ὁ νόμος ἔλεγε· «*Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου· τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου*» (Ἐξ. 20,9-10. Δευτ. 5,13-14). Τὴν ἐντολὴ αὐτὴ οἱ νομικοὶ καὶ θεολόγοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν διεστρέβλωναν. Ἐνῶ δόθηκε γιὰ ν' ἀναπαύῃ, αὐτοὶ τὴν ἔκαναν κορδέλλα γιὰ νὰ δένουν τὸν ἄνθρωπο. Ἐὰν τὸ Σάββατο ἔπιανε φωτιὰ τὸ σπίτι σου, ἀπαγορευόταν νὰ τὴ σβήσῃς· ἐὰν πονοῦσε τὸ μάτι σου, ἀπαγορευόταν νὰ τ' ἀγγίξῃς, γιὰ νὰ μὴν κάνῃς ἐργασία! Καὶ νὰ ὁ Χριστὸς, εἰς πείσμα τους, σκύβει κάτω, κάνει λάσπη, καὶ ἀγγίζει ἕνα πρόσωπο πού δὲν εἶχε βολβούς, γιὰ νὰ κἀνῃ νὰ φυτρώσουν μάτια. Καὶ φύτρωσαν! Οἱ νομικοὶ εἶχαν τώρα μπροστὰ τους δύο πράγματα· μία «παράβασι» καὶ ἕνα θαῦμα πού ἔλαμπε σὰν ἥλιος. Καὶ οἱ μοχθηροὶ, ἀντὶ νὰ χαροῦν τὸν ἥλιο, κολλᾶνε στὴν «παράβασι» καὶ πετοῦν τὴν «τορπίλλα» τους· «*Εἶνε ἁμαρτωλός!*» (Ἰω. 9,16,24). Ἀκούγοντας αὐτὸ ὁ **κόσμος δειλιάζε**. Διότι ὅποιος τολμοῦσε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ Χριστό, γινόταν «*ἀποσυνάγωγος*» (ἔ.ἀ. 9,22), κάτι τρομερὸ τότε, μιὰ τιμωρία πού κλιμακώνετο σὲ τρία στάδια. Πρῶτα σὲ ἔδιωχνε ἡ γυναίκα σου τριάντα μέρες ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐὰν δὲν μετανοοῦσες, μαζεῦόταν ἡ κοινότης καὶ σὲ ἀφώριζε. Καὶ τρίτον ἀπαγορευόταν νὰ σοῦ δώσῃ κανεὶς ψωμί, νερό, ὅ,τιδήποτε. Τὸ μόνο πού ἀπέμενε στὸν ἀποσυνάγωγο ἦταν ἡ ν' αὐτοκτονήσῃ ἢ νὰ φύγῃ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα.

Μέσα στὸ κλίμα αὐτὸ τῆς φοβίας ἀκούστηκε μιὰ **φωνὴ ἀληθείας**. Δὲν ἦταν οὔτε κάποιος μορφωμένος οὔτε κάποιος πλούσιος οὔτε ἄλλος ἰσχυρός. Ἦταν ὁ τυφλός. Αὐτός, μπροστὰ στοὺς ἐχθρούς, μαρτυρεῖ τὴν Ἀλήθεια, μαρτυρεῖ γιὰ τὸ Χριστό. Παρὰ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ἀποσυναγώγου δὲν τὸν ἀρνεῖται, δὲν τὸν προδίδει. Διεφώνησε ἕνας μὲ ὅλους, μιὰ ἀγία διχόνοια.

Ἐπάρχει κακὴ ὁμόνοια καὶ καλὴ διχόνοια. **Κακὴ ὁμόνοια** ἦταν ὅταν π.χ. κάτω ἀπὸ τὸ πραι-

τώριο ὅλοι μαζί φώναζαν γιὰ τὸ Χριστό, «*Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν*» (Ἰω. 19,15). Θέλετε καὶ **καλὴ διχόνοια**; Στὴν Ἀθήνα τῷ 406 π.Χ. δίκάζαν ὀκτῶ Ἀθηναίους στρατηγούς, τοὺς νικητὰς τῆς ναυμαχίας τῶν Ἀργινουσῶν, διότι δὲν φρόντισαν νὰ περισυλλέξουν τοὺς ναυαγούς. Ὅλοι σύμφωνοι νὰ τοὺς καταδικάσουν εἰς θάνατον. Ἐνας διαφωνεῖ, ὁ Σωκράτης. Ὑψώνει τὸ ἀναστημά του καὶ προτείνει νὰ τοὺς στεφανώσουν. Ἔτσι κι ὁ τυφλός· πού εἶνε μάλιστα ἡρωικώτερος κι ἀπ' τὸ Σωκράτη. Ὁ Σωκράτης ἦταν φιλόσοφος καὶ ζοῦσε σὲ δημοκρατικὸ πολίτευμα· ὁ τυφλός; ἀμόρφωτος καὶ ἀδύνατος. Γι' αὐτὸ τὰ διδάγματά του εἶνε πιὸ βαρυσήμαντα.

* * *

«*Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν*» (Ματθ. 10,34-35), εἶπε ὁ Χριστός. Πρόσεξε, ἀδελφέ μου, γιατί ἔρχονται περιστάσεις πού θὰ κριθῆς, θὰ κριθῆ ἢ σωτηρία σου. Πρέπει τότε **νὰ χωρίζῃς** ἀπ' αὐτοὺς πού μπορεῖ νὰ σὲ καταστρέψουν. Ζῆτε ἔγγαμο βίο· ἔχετε ὁμόνοια· ἀλλ' ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους προτείνει κάτι πού ἀμαυρώνει τὸ κάλλος τῆς ἀρετῆς, τότε ὁ ἄλλος μὴ προτιμήσῃ τὸ ταίρι του ἀπὸ τὸ Χριστό. «*Ὁ φιλῶν*» ἄνθρωπον «*ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος*» (Ματθ. 10,37). Δὲν πῆρες τὴ γυναίκα ἢ τὸν ἄντρα γιὰ τὴν κόλασι ἀλλὰ γιὰ τὸν παράδεισο. **Διαφώνησε!** Στὴ Φλώρινα παλαιότερα, ὅταν τὸ ὑπουργεῖο ἐπέβαλε στὶς μαθήτριες νὰ ἐμφανισθοῦν μὲ σὸρτς στὶς γυμναστικὲς ἐπιδείξεις, ἀκούστηκε ἀγία διαφωνία· ὁ γυμνασιάρχης διάβασε τὴν ἐγκύκλιο, ἀλλὰ 3-4 ἀγνὰ κορίτσια, πραγματικὲς Ἑλληνίδες, εἶπαν· Ὁχι, δὲν δεχόμεστε νὰ ξεγυμνωθοῦμε μπρὸς στὰ μάτια ἄλλων...

Ἦ ἀγία διαφωνία! Σὰς ἐρωτῶ, ἀδελφοί μου· διαφωνήσατε ποτὲ γιὰ μεγάλα θέματα; Ἄν διαφωνήσατε, εἶστε μιμηταὶ τοῦ τυφλοῦ. Ὑπάρχει διαφωνία στὸ σχολεῖο, στὸ στρατό, καὶ στὴν ἐκκλησία. Μάλιστα· θὰ ὑπακούῃς μὲ τυφλὴ ὑπακοὴ στὸν ἐπίσκοπό σου –«*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν*» (Ἐβρ. 13,17)—, ἐὰν κ' ἐκεῖνος ὑπακούῃ στὸ Χριστό, ἐὰν ἔχῃ τὸ Εὐαγγέλιο στὸ κεφάλι του. Ἄλλ' ἐὰν τὸ βάλῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια, τότε ἄλτ! Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃς ποτέ νὰ κἀνῃ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸ Πηδάλιο πατητήρια.

Χριστιανέ μου, εἶσαι ζωντανὸ ψάρι ἢ ψόφιο; Ἐὰν εἶσαι ζωντανός, τότε **κόντρα στὸ ρεῦμα**. «*Ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν*» (Ἰάκ. 4,7). Ἐμπρός, σῦρε τὸ ξίφος καὶ πόλεμο! Ἔργα. Καὶ ποιοὶ εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἔργο; Ἡ ὁμολογία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**